

EDITORIAL

El mes de desembre continua essent un mes molt penós i extremadament sensible en pèrdues per a Esquerra Republicana de Catalunya i per a la nostra estimada Pàtria.

Cal rememorar, en primer terme, la mort del Primer President de la Generalitat de Catalunya restaurada, Honorable senyor Francesc Macià i Llussà, que va tenir lloc a Barcelona, en ple exercici del seu alt càrrec, en el mes de desembre —el dia de Nadal!— del 1933; esdeveniment eclaparador que va omplir de dol tots els cors catalans, perquè Macià va ésser, i serà, sempre, una de les figures del nacionalisme català a qui més li devem, i pel mateix fet, un dels polítics més volguts, més populars, més heròics i més recordats que hem tingut.

Fou Macià qui, amb el seu abrandament patriòtic, va fer recobrar la seva personalitat a Catalunya i el seu govern propi, després de més de doscents anys que havíem perdut les nostres llibertats. És qui va realitzar la gesta, inoblidable i històrica, junt amb Ventura Gassol, Dr. Jaume Aguade, etc., de proclamar la República Catalana del 1931, i després va ésser prou diplomàtic per acceptar el govern de la Generalitat de Catalunya, per a evitar una guerra, però una Generalitat que, ben dirigida, ens va menar pel camí jurídic que calia: el Plebiscit de tota Catalunya, que era necessari, i com a conseqüència, l'Estatut nostre, que hagué d'ésser aleshores, vulgues que no, confirmat i aprovat pel Parlament de Madrid.

El nostre Primer President és qui, per la nostra pena, va encapçalar aqueixa ratxa de dissort de l'hivern, d'aquest desembre malestruc que no deixa passar any que no ens colpeixi amb la seva dalla inclement i anorreadora.

Recordeu que Nicolau d'Olwer ens deixava, per sempre, en el desembre de l'any passat. Ara, en el de 1962, Eduard Ragassol, que ha mort quan encara podíem esperar moltes coses d'ell, però que, malauradament, els sofriments i preocupacions del desterro a França, perseguit pels sicaris de Franco, havien de portar-lo, abans d'hora, a aqueix fatal desenllaç, que tots lamentem.

Però el nostre braó no minva, malgrat aqueixes terribles i sentides pèrdues, ans el contrari, són l'esperó que ens mou amb més intensitat que mai vers la recuperació de la Pàtria sofrent, pel tal de reivindicar i honorar la memòria dels nostres Presidents de Catalunya, l'Apòstol nacionalista Francesc Macià, i el Màrtir etern, Lluís Companys; sense oblidar el florit estol d'homes que col·laboraren amb ells i donaren uns, i estan donant encara, altres, el millor de la seva vida i de les seves energies, per a enaltir i deslliurar l'enyorada Pàtria.

Una vegada més: Visca Catalunya lliure!

LLETRES DE CATALUNYA

Barcelona, 3 de desembre del 1962.

Als meus amics de "la humanitat".

En plau d'oferir-me per a corresponsal vostre, per tal de donar-nos noves i fer comentaris del què passa a Catalunya.

Tinc la ploma un xic rovellada de tant de temps de no haver-me pogut posar en contacte amb els que pensen com jo, perquè estava al penal. La condemna, arbitrària i inhumana, desproporcionada, fou pel meu catalanisme, que ja coneixeu, i pel meu nacionalisme irreductible, del qual ja us en vaig donar proves.

Ara, torno a ésser a la bretxa, i no me'n treuran, a menys que sigui per a portar-me altra vegada a presidi, o per a afusellar-me. Qualsevol de les dues coses és preferible a viure sota l'opressió d'aqueixa atmosfera feixuga i anorreadora que és el franquisme-falangisme, que acabarà, si no hi som a temps, per sembrar de sal tot Catalunya.

No creieu pas que sóc pessimista per aqueixes manifestacions desconsoladores. A la presó, hom té temps de decidir pel reste de la seva vida. Però sense oblidar que "cal fer tots els sacrificis quan existeixen possibilitats d'obtenir un resultat efectiu"; altrament és exposar-se debades.

Sento, flairo, emprò, que el moment està arribant. En les meves hores de soletat i de meditació, va caure a les meves mans un exemplar del llibre de Francisco Elías de

Tejada, editat l'any 1950, que tracta de "Las doctrinas políticas en la Catalunya Medieval". L'heu vist vosaltres, els que estoicament aguanteu l'exili, malgrat que no dubto que esteu enyorats de Catalunya i voldrieu tornar-la a veure, amb els vostres familiars i amics?

No ho sé. Potser no l'heu llegit, perquè no crec que sigui llibre d'exportació permesa. Permeteu-me doncs que us en faci mercè d'uns paràgrafs:

"Si algo enseña la Cataluña del Medievo no es ciertamente un mezquino argüir de separatismos anticastellanos ni de odio a los hermanos del corazón de la península, quizá nacidos luego como reacción contra el gran cáncer que es Madrid, gangrena centralista que roe antes que a nadie a la misma Castilla en que se asienta; sino, por el contrario, la necesidad de poner alas a esa tragedia secular señalando como meta primerísima la rectificación de aquel yerro inicial de donde vienen, enredadas como cerezas, todas las amarguras posteriores. Es que Cataluña no puede ocupar el lugar que le corresponde en el concierto de los pueblos hispánicos mientras sus fronteras concluyen en los Pirineos y mientras sigan resonando los llantos plañideros de aquellas trovas de Bernat Sicart de Marvejols, que son todo un plan de terapéutica política".

(Continua a la pàg. 2)

Del món del treball

L'ORGANITZACIÓ INTERNACIONAL DEL TREBALL I EL RÈGIM D'ESPANYA

La Confederació de Sindicats Cristians i la Internacional de Treballadors Lliures, en la seva darrera sessió dintre l'Oficina Internacional del Treball, varen refermar la seva denúncia contra el règim espanyol, per incompliment de les obligacions internacionals de caràcter sindical.

L'esmentada Oficina va acordar fer una advertència seriosa al govern de Franco, en el sentit de que li escau un ajust de la seva captivença vers els principis de llibertat sindical, protecció dels Drets Sindicals i d'Organització i negociació col·lectives, l'aprovació dels quals data de 1948 i 1949, respectivament.

Cal remarcar que Espanya figura com a membre de la OIT, per bé que segueix fent mèrits per a ésser-ne expulsada.

El Consell va acordar una reclamació al govern de Franco, textualment "contra l'obligació que la llei imposa d'obtenir l'aprovació prèvia del govern per a què tingui vigor qualsevol conveni col·lectiu de treball, disposició que va en contra del què disposa el règim de negociacions voluntàries, que l'obliga a reconèixer als sindicats el dret de procurar millors condicions de vida i de treball als seus representats, mitjançant negociacions col·lectives, sense que les autoritats pugin intervenir per a limitar aquest dret".

El Consell insisteix novament en el dret dels treballadors espanyols a constituir, sense que calgui autorització prèvia, les organitzacions que més els plaguin, així com militar en elles, elaborar-ne l'Estatut, i triar lliurement llurs representants, sense que les autoritats puguin limitar aquest dret mitjançant fórmules d'intervenció de cap mena.

D'acord amb la Convenció Internacional del Treball, celebrada l'any 1952, "els governs no deuen immiscuir-se per tal de transformar el moviment sindical en instrument polític, amb la fi d'assolir els seus propis objectius governamentals, ni tampoc no intentaran mai interferir el funcionament normal de cap Sindicat".

LA UNIO DE SINDICATS DE GINEBRA ES PRONUNCIA CONTRA FRANÇO

Tot i haver estat prohibida pel Consell d'Estat, va tenir lloc la manifestació organitzada per la Unió de Sindicats contra l'injustícia, la dictadura i el feixisme del govern espanyol.

Nodrides formacions de gendarmes i policies havien estat destacades en els llocs estratègics, mantenint-se en estreta comunicació amb els serveis d'ordre, aquarterats en previsió que fos necessari mobilitzar més efectius.

Centenars de manifestants varen dirigir-se al Consolat d'Espanya amb el crit unànim d'"Abaix Franco!". La força pública va respondre carregant contra els manifestants amb aital fúria que assolí dispersar-los. Donen fe del què diem les nombroses fotografies i reesenes detallades dels fets.

Què hauria dit Guillem Tell, l'heroi llegendari suís de la Llibertat, si hagués pogut veure-ho?